

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

14 lipca 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 223/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 223/02	Sprawa C-178/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 kwietnia 2014 r. – Vario Tek GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf.	2
2014/C 223/03	Sprawa C-182/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 4 lutego 2014 r. w sprawach T-604/11 i T-292/12, Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 11 kwietnia 2014 r. przez Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug	3
2014/C 223/04	Sprawa C-184/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Juan Pedro Ludeña Hormigos przeciwko Banco de Santander, S.A.	3
2014/C 223/05	Sprawa C-190/14: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii	4
2014/C 223/06	Sprawa C-197/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 kwietnia 2014 r. – T.A. van Dijk, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën	5

2014/C 223/07	Sprawa C-201/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel de Cluj (Rumunia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Smaranda Bara i in. przeciwko Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF).	5
2014/C 223/08	Sprawa C-208/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial Navarra (Hiszpania) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Antonia Valdivia Reche przeciwko Banco de Valencia S.A.	6
2014/C 223/09	Sprawa C-217/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Irlandii.	6
2014/C 223/10	Sprawa C-218/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 5 maja 2014 r. – Kuldip Singh, Denzel Nnjume i Khaled Aly przeciwko Minister for Justice and Equality	7
2014/C 223/11	Sprawa C-219/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunals, Birmingham (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 maja 2014 r. – Kathleen Greenfield przeciwko The Care Bureau Ltd.	8
2014/C 223/12	Sprawa C-223/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Hiszpania) w dniu 7 maja 2014 r. – Tecom Mican S.L. przeciwko Man Diesel & Turbo SE.	8
2014/C 223/13	Sprawa C-225/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Dieppe (Francja) w dniu 8 maja 2014 r. – Facet SA przeciwko Jeanowi Henriemu.	9
2014/C 223/14	Sprawa C-239/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 14 maja 2014 r. – Abdoulaye Amadou Tall przeciwko Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy).	10
2014/C 223/15	Sprawa C-247/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-302/11, HeidelbergCement AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 maja 2014 r. przez HeidelbergCement AG.	10
2014/C 223/16	Sprawa C-248/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11 Schwenk Zement KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 maja 2014 r. przez Schwenk Zement KG.	11
Sąd		
2014/C 223/17	Sprawa T-167/14: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2014 r. – Søndagsavisen A/S przeciwko Komisji	13
2014/C 223/18	Sprawa T-230/14: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Deutsche Edelstahlwerke przeciwko Komisji.	13
2014/C 223/19	Sprawa T-235/14: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2014 r. – ArcelorMittal Hamburg i in. przeciwko Komisji	14
2014/C 223/20	Sprawa T-236/14: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Kronotex i in. przeciwko Komisji.	15
2014/C 223/21	Sprawa T-237/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Steinbeis Papier/Komisja	16
2014/C 223/22	Sprawa T-240/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre'a Bodsona i in. od wyroku wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-73/12 Bodson i in. przeciwko EBI	17
2014/C 223/23	Sprawa T-241/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre'a Bodsona i in. od wyroku wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/12 Bodson i in. przeciwko EBI	18
2014/C 223/24	Sprawa T-258/14: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji . .	20
2014/C 223/25	Sprawa T-259/14: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji . .	20
2014/C 223/26	Sprawa T-260/14: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Vattenfall Europe Mining i in. przeciwko Komisji	21
2014/C 223/27	Sprawa T-263/14: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Hydro Aluminium Rolled Products i in. przeciwko Komisji.	22

2014/C 223/28	Sprawa T-265/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Schumacher Packaging przeciwko Komisji.	23
2014/C 223/29	Sprawa T-270/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Grupa Azoty ATT Polymers przeciwko Komisji	24
2014/C 223/30	Sprawa T-271/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Styron Deutschland przeciwko Komisji.	25
2014/C 223/31	Sprawa T-272/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – P-D Glasseiden i in. przeciwko Komisji.	26
2014/C 223/32	Sprawa T-274/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Lech-Stahlwerke przeciwko Komisji	27
2014/C 223/33	Sprawa T-275/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Drahtwerk St. Ingbert i in. przeciwko Komisji.	28
2014/C 223/34	Sprawa T-276/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Flachglas Torgau i in. przeciwko Komisji.	29
2014/C 223/35	Sprawa T-279/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Sabic Polyolefine przeciwko Komisji	30
2014/C 223/36	Sprawa T-280/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Ineos Manufacturing Deutschland i in. przeciwko Komisji	31
2014/C 223/37	Sprawa T-281/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fels-Werke przeciwko Komisji . . .	32
2014/C 223/38	Sprawa T-282/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Bayer MaterialScience przeciwko Komisji.	34
2014/C 223/39	Sprawa T-283/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Advansa i in. przeciwko Komisji .	35
2014/C 223/40	Sprawa T-285/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Wirtschaftsvereinigung Stahl i in. przeciwko Komisji	36
2014/C 223/41	Sprawa T-286/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik przeciwko Komisji	38
2014/C 223/42	Sprawa T-287/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Schaeffler Technologies przeciwko Komisji	39
2014/C 223/43	Sprawa T-288/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Energiewerke Nord przeciwko Komisji.	40
2014/C 223/44	Sprawa T-289/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – H-O-T Servicecenter Nürnberg i in. przeciwko Komisji	41
2014/C 223/45	Sprawa T-291/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – egeplast international przeciwko Komisji	42
2014/C 223/46	Sprawa T-294/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Klemme przeciwko Komisji	43
2014/C 223/47	Sprawa T-295/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Autoneum Germany przeciwko Komisji	44
2014/C 223/48	Sprawa T-296/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Erbslöh przeciwko Komisji	45
2014/C 223/49	Sprawa T-297/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Walter Klein przeciwko Komisji	46
2014/C 223/50	Sprawa T-298/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Erbslöh Aluminium przeciwko Komisji	47
2014/C 223/51	Sprawa T-300/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Fricopan Back przeciwko Komisji	48
2014/C 223/52	Sprawa T-301/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Michelin Reifenwerke przeciwko Komisji	49
2014/C 223/53	Sprawa T-302/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Buderus Guss przeciwko Komisji .	50
2014/C 223/54	Sprawa T-303/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Polyblend przeciwko Komisji.	51
2014/C 223/55	Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Sun Alloys Europe przeciwko Komisji Sprawa (T-304/14)	52
2014/C 223/56	Sprawa T-305/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Vestolit przeciwko Komisji	54
2014/C 223/57	Sprawa T-306/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Polymer-Chemie przeciwko Komisji	55

2014/C 223/58	Sprawa T-307/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – TechnoCompound przeciwko Komisji.	56
2014/C 223/59	Sprawa T-308/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Neue Halberg-Guss przeciwko Komisji.	57
2014/C 223/60	Sprawa T-309/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Mat Foundries Europe przeciwko Komisji.	58
2014/C 223/61	Sprawa T-310/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fritz Winter Eisengießerei przeciwko Komisji.	59
2014/C 223/62	Sprawa T-313/14: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2014 r. – Christian Dior Couture przeciwko OHIM (Przedstawienie powtarzającego się motywu z efektem żłobienia)	60
2014/C 223/63	Sprawa T-318/14: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Vinnolit przeciwko Komisji	61
2014/C 223/64	Sprawa T-331/14: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie	62
2014/C 223/65	Sprawa T-332/14: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie	63
2014/C 223/66	Sprawa T-355/14: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – STC przeciwko Komisji	64

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 223/67	Sprawa F-107/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. – Guinet przeciwko EBI (Służba Publiczna — Personel EBI — System emerytalny — Przeniesienie uprawnień emerytalnych — Rekompensata strat wynikających ze zwłoki w przeniesieniu uprawnień emerytalnych — Warunek faktycznego przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w systemie innym niż system EBI — Zasada równego traktowania)	66
2014/C 223/68	Sprawa F-130/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 maja 2014 r. – CI przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne — Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Podwójny dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Artykuł 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego — Warunki przyznania — Polubowne załatwienie sporu pomiędzy stronami w następstwie interwencji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich — Wprowadzenie w życie — Obowiązek staranności)	66
2014/C 223/69	Sprawa F-151/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. – Ohrgaard przeciwko Komisji (Służba Publiczna — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Warunek posiadania miejsca zamieszkania zawarty w art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Wykonywanie obowiązków na rzecz organizacji międzynarodowej — Pojęcie — Odbycie pięciomiesięcznego stażu w Komisji — Wyłączenie)	67
2014/C 223/70	Sprawa F-60/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 14 stycznia 2014 r. – Lebedef przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Zapis nieobecności z powodu choroby — Nieobecność nieusprawiedliwiona — Zrealizowane przez organ powołujący odliczenie z corocznego urlopy wypoczynkowego — Złożenie wniosku za pośrednictwem wiadomości elektronicznej — Wiedza zainteresowanego o istnieniu decyzji — Zaniechanie otworzenia wiadomości elektronicznej i zapoznania się, za pośrednictwem klinknięcia na hiperlink, z treścią decyzji — Dopuszczalność — Terminy — Ustalenie daty, począwszy od której zainteresowany mógł zapoznać się z treścią decyzji)	68

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 223/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 212 z 7.7.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 202 z 30.6.2014

Dz.U. C 194 z 24.6.2014

Dz.U. C 184 z 16.6.2014

Dz.U. C 175 z 10.6.2014

Dz.U. C 159 z 26.5.2014

Dz.U. C 151 z 19.5.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 kwietnia 2014 r. – Vario Tek GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-178/14)

(2014/C 223/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vario Tek GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

1. Czy okoliczność, że kamera wideo nie posiada możliwości stosowania funkcji zoom wyklucza jej zakwalifikowanie do podpozycji 8525 80 9 Nomenklatury scalonej w brzmieniu rozporządzeń Komisji nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. i nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniających załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾?
2. Gdyby na pytanie pierwsze udzielona została odpowiedź przecząca, czy rejestrująca kamera wideo nadaje się już wówczas do zapisu dźwięku i obrazu zarejestrowanego przez kamerę w rozumieniu CN 8525 80 91, gdy poprzez łącze USB kamery możliwe jest skopiowanie pliku wideo lub audio z innego urządzenia na konieczny do funkcjonowania kamery nośnik wymienny, przy czym pliku tego nie można odtworzyć wizualnie lub audytywnie za pomocą samej kamery?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L, s. 284) w brzmieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. oraz rozporządzenia Komisji nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniających załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87, Dz.U. L 284, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 4 lutego 2014 r. w sprawach T-604/11 i T-292/12, Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 11 kwietnia 2014 r. przez Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug

(Sprawa C-182/14 P)

(2014/C 223/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug (przedstawiciele: A. Nordemann i M. C. Maier, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 4 lutego 2014 r. w zakresie dotyczącym sprawy T-292/12;
- jeśli konieczne, zwrócenie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na jednym zarzucie, w ramach którego podnosi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Podnosi ona w szczególności następujące naruszenia prawa Sądu polegające na tym, że:

1. w ramach ogólnej oceny nie uwzględnił, a nawet nie wymienił, że wcześniejszy znak towarowy MAGNET 4 zawiera cyfrę „4”;
2. Sąd w pkt 22 i 25 wyroku uznał część składową MAGNET jako dominujący element wcześniejszego znaku towarowego MAGNET 4;
3. w pkt 25 przy ocenie fonetycznego i graficznego podobieństwa znaków towarowych MAGNET 4 i MAGNEXT zastosowane zostały różne skale oceny;
4. w pkt 35 w ramach ogólnej oceny ryzyka wprowadzenia w błąd nie uwzględnił wzajemnej relacji między istotnymi czynnikami, w szczególności niewielki charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego MAGNET 4, brak podobieństwa pojęciowego znaków towarowych MAGNET 4 i MAGNEXT, jak również niewielkie fonetyczne i graficzne podobieństwo znaków towarowych;
5. w pkt 35 nie przytoczył przekonujących podstaw dla przyjęcia ryzyka wprowadzenia w błąd między znakami towarowymi MAGNET 4 i MAGNEXT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Juan Pedro Ludeña Hormigos przeciwko Banco de Santander, S.A.

(Sprawa C-184/14)

(2014/C 223/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juan Pedro Ludeña Hormigos

Strona pozwana: Banco de Santander, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 ust. 1 ustawy 16/09 z 13 listopada 2009 r. w sprawie usług płatniczych jest zgodny z prawem wspólnotowym w zakresie, w którym umożliwia instytucji bankowej wprowadzenie lub podwyższenie opłat za usługi zmieniając uprzednio uzgodnione warunki?
- 2) Czy możliwość rozwiązania umowy bez kosztów stanowi wystarczającą ochronę klienta?
- 3) Czy uzgodnione między stronami postanowienia umowne, które umożliwiają podjęcie działań zgodnie z przepisem wskazanym w pytaniu pierwszym są ważne?
- 4) Wreszcie, w razie udzielenia na poprzednie pytania odpowiedzi twierdzącej, czy dwumiesięczny termin wypowiedzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym?

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-190/14)

(2014/C 223/05)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, U. Nielsen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieopublikowanie do dnia 22 grudnia 2009 r. ostatecznych planów gospodarowania wodami w dorzeczu i nieprzekazanie ich kopii do Komisji do dnia 22 marca 2010 r., a w każdym razie niepowiadomienie o tym Komisji, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dania kilkakrotnie przyznała – ostatnio w odpowiedzi z dnia 18 grudnia 2013 r. na dodatkową uzasadnioną opinię Komisji – że żadne z czterech duńskich dorzeczy nie jest obecnie objęte planem gospodarowania wodami i że kopie ostatecznych planów gospodarowania wodami w dorzeczu na okres sześciu lat kończący się w dniu 22 grudnia 2015 r. nie zostały przekazane Komisji.

Komisja stwierdza, że Dania nadal nie zastosowała się do art. 143 ust. 1 i 2 dyrektywy. Z odpowiedzi Danii z dnia 8 maja 2013 r. wynika, że przewiduje ona, iż naruszenie art. 13 dyrektywy potrwa do maja 2014 r. (około trzy i pół roku po upływie wyznaczonego terminu). Ponadto Komisja uważa, że Dania nadal nie zastosowała się do wymogów określonych w art. 15 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym termin na powiadomienie Komisji został wyznaczony na dzień 22 marca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 327, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 kwietnia 2014 r. – T.A. van Dijk, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-197/14)

(2014/C 223/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: T.A. van Dijk

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Hoge Raad jako najwyższy sąd krajowy w ramach pytania prejudycjalnego przedstawionego przez sąd krajowy niższej instancji jest zobowiązany do przedstawienia Trybunałowi pytania prejudycjalnego, czy też powinien on oczekiwać odpowiedzi na pytanie przedstawione przez sąd krajowy niższej instancji, nawet jeśli jest zdania, że prawidłowe stosowanie prawa Unii w rozstrzyganej przez niego kwestii jest na tyle oczywiste, iż nie ma racjonalnych wątpliwości co do sposobu, w jaki należy odpowiedzieć na to pytanie?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy zaświadczenie E-101 wydane przez organ innego państwa członkowskiego wiąże niderlandzkie organy właściwe w zakresie ubezpieczeń społecznych, nawet gdyby dotyczyło ono przewoźnika na Renie, tak że normy określające właściwe przepisy przewidziane w rozporządzeniu nr 1408/71⁽¹⁾, do którego odnosi się owo zaświadczenie, nie znajdują zastosowania na podstawie art. 7 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel de Cluj (Rumunia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Smaranda Bara i in. przeciwko Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

(Sprawa C-201/14)

(2014/C 223/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel de Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Smaranda Bara i in.

Strona pozwana: Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krajowy organ podatkowy jako organ reprezentujący właściwe ministerstwo państwa członkowskiego jest instytucją finansową w rozumieniu art. 124 TFUE?
- 2) Czy przekazanie bazy danych dotyczących dochodów obywateli państwa członkowskiego przez krajowy organ podatkowy innej instytucji państwa członkowskiego może zostać uregulowane aktem zrównanym z aktem administracyjnymi, to znaczy protokołem zawartym pomiędzy krajowym organem podatkowym i inną instytucją państwową, tak iż nie stanowi to dostępu uprzywilejowanego w rozumieniu art. 124 TFUE?

- 3) Czy przekazanie bazy danych, dokonane w celu nałożenia na obywateli państwa członkowskiego obowiązku zapłaty składki na ubezpieczenie społeczne na rzecz instytucji państwa członkowskiego, na rzecz której dokonano przekazania, wchodzi w zakres pojęcia względów o charakterze ostrożnościowym w rozumieniu art. 124 TFUE?
- 4) Czy dane osobowe mogą być przetwarzane przez organ, dla którego nie były przeznaczone, jeżeli operacja ta powoduje ze skutkiem wstecznym szkody majątkowe?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial Navarra (Hiszpania) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Antonia Valdivia Reche przeciwko Banco de Valencia S.A.

(Sprawa C-208/14)

(2014/C 223/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial Navarra.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonia Valdivia Reche.

Strona pozwana: Banco de Valencia S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w przypadku ustalenia nieuczciwego charakteru warunku, który ustalił stopę odsetek za zwłokę w wysokości 29 %, zobowiązuje sąd krajowy do stwierdzenia jego nieskuteczności bez możliwości zmiany umówionej stopy odsetek, pomimo że wniósł o to wyraźnie jeden z pozwanych konsumentów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-217/14)

(2014/C 223/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele P. Hetsch, L. Flynn, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie, że w odniesieniu do dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, nie przyjmując do dnia 3 marca 2011 r. przepisów transponujących definicje zawarte w jej art. 2 pkt 8, 18, 21, 22, 32, 33 i 34 oraz wymogi ustanowione w jej art. 9 ust. 1–7 i 12 w związku z art. 9 ust. 11, w jej art. 16 ust. 1 zdanie drugie i trzecie i ust. 2 i 3, w jej art. 38 ust. 1 zdanie drugie, w jej art. 39 ust. 1, 4 i 8 oraz w jej art. 40 ust. 1–3, 5 i 7, a w każdym razie nie informując Komisji o takich przepisach Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 49 ust. 1 tej dyrektywy;

- nałożenie na Irlandię okresowej kary pieniężnej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE w wysokości 20 358 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału, płatnej na rachunek środków własnych Unii Europejskiej, z uwagi na niewypełnienie zobowiązania obejmującego poinformowanie o środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy przyjętej zgodnie z procedurą ustawodawczą; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 55.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland
(Irlandia) w dniu 5 maja 2014 r. – Kuldip Singh, Denzel Nnjume i Khaled Aly przeciwko Minister for
Justice and Equality**

(Sprawa C-218/14)

(2014/C 223/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kuldip Singh, Denzel Nnjume, Khaled Aly

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

Podmiot zainteresowany: The Immigrant Council of Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku ustania małżeństwa obywatela Unii i osoby niebędącej obywatelem Unii w wyniku rozwodu, który nastąpił po wyjeździe obywatela Unii z przyjmującego państwa członkowskiego, w którym obywatel Unii korzystał z praw wynikających z obywatelstwa Unii, i gdy zastosowanie znajdują przepisy art. 7 i art. 13 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2004/38/WE⁽¹⁾, osoba niebędąca obywatelem Unii zachowuje prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim? Jeżeli odpowiedź brzmi „nie”, to czy osoba niebędąca obywatelem Unii posiada prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim w trakcie okresu poprzedzającego rozwód, po wyjeździe obywatela Unii z przyjmującego państwa członkowskiego?
- 2) Czy wymogi art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE są spełnione, gdy małżonek będący obywatelem Unii podnosi, że posiada wystarczające środki w rozumieniu art. 8 ust. 4 dyrektywy, wliczając do nich częściowo zasoby małżonka niebędącego obywatelem Unii?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie drugie brzmi „nie”, czy osoby, takie jak skarżący, posiadają prawo podmiotowe na mocy prawa Unii (niezależnie od dyrektywy) do pracy w przyjmującym państwie członkowskim w celu zapewnienia lub przyczynienia się do zapewnienia „wystarczających zasobów” w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunals, Birmingham (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 maja 2014 r. – Kathleen Greenfield przeciwko The Care Bureau Ltd.

(Sprawa C-219/14)

(2014/C 223/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Employment Tribunals, Birmingham

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Kathleen Greenfield

Strona pozwana: The Care Bureau Ltd.

Pytania prejudycjalne

- i. Czy zasadę *pro rata temporis*, ustanowioną w klauzuli 4 ust 2 porozumienia ramowego [dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin] należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations [rozporządzenia w sprawie organizacji czasu pracy]) skutkował tym, iż w sytuacji zwiększenia wymiaru czasu pracy pracownika wymiar już nabytego prawa do urlopu musi zostać proporcjonalnie dostosowany do nowego wymiaru czasu pracy, tak że pracownik, który zwiększył swój wymiar czasu pracy byłby uprawniony do skorzystania z nabytego prawa do urlopu, którego wymiar zostaje ponownie obliczony stosownie do większego wymiaru czasu pracy?
- ii. Czy klauzulę 4 pkt 2 porozumienia ramowego lub art. 7 dyrektywy 2003/88 dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations) skutkował tym, iż w sytuacji zwiększenia wymiaru czasu pracy pracownika wymiar już nabytego prawa do urlopu musi zostać proporcjonalnie dostosowany do nowego wymiaru czasu pracy, tak że pracownik, który zwiększył swój wymiar czasu pracy byłby uprawniony do skorzystania z nabytego prawa do urlopu, którego wymiar zostaje ponownie obliczony stosownie do nowego wymiaru czasu pracy?
- iii. W przypadku udzielenia na pytanie (i) lub na pytanie (ii) odpowiedzi twierdzącej, czy ponowne obliczenie wymiaru urlopu dotyczy tylko tej części roku stanowiącego punkt odniesienia dla obliczenia wymiaru corocznego urlopu, w którym pracownik pracował w większym wymiarze czasu pracy, czy też jakiegoś innego okresu?
- iv. Czy dokonując obliczenia wymiaru urlopu wykorzystanego przez pracownika klauzula 4 pkt 2 porozumienia ramowego lub art. 7 dyrektywy 2003/88 dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations) skutkował przyjęciem innej metody w kontekście obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop wypoczynkowy w przypadku zakończenia stosunku pracy i w kontekście obliczania salda corocznego urlopu wypoczynkowego w przypadku pozostania przez pracownika w stosunku zatrudnienia?
- v. W przypadku udzielenia na pytanie (iv) odpowiedzi twierdzącej, jaką różnicę w metodzie należy przyjąć?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L L 299, s. 9; polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, s. 381)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Hiszpania) w dniu 7 maja 2014 r. – Tecom Mican S.L. przeciwko Man Diesel & Turbo SE

(Sprawa C-223/14)

(2014/C 223/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tecom Mican S.L.

Druga strona postępowania: Man Diesel & Turbo SE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać za „dokument pozasądowy” zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1393/2007⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dokument całkowicie prywatny, mimo że nie został on wydany ani przez organ, ani funkcjonariusza publicznego o charakterze niesądowym?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie – czy za dokument pozasądowy można uznać jakikolwiek dokument prywatny, czy też dokument ten winien spełniać określone wymagania?
- 3) Również w przypadku gdy dokument prywatny spełnia określone wymagania, czy obywatel Unii może wnosić o doręczenie w trybie art. 16 obowiązującego rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r., jeżeli przystąpił już do dokonania doręczenia za pośrednictwem innego niż sądowy organu administracji publicznej, np. notariusza?
- 4) Wreszcie, czy należy uwzględnić na użytek art. 16 rozporządzenia nr 1393/2007, że współpraca ta ma skutki transgraniczne i jest niezbędna do zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego? Kiedy należy uznać, że współpraca ma „skutki transgraniczne i jest niezbędna do zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324, s. 79)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Dieppe (Francja) w dniu 8 maja 2014 r. – Facet SA przeciwko Jeanowi Henriemu

(Sprawa C-225/14)

(2014/C 223/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal d'instance de Dieppe

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Facet SA

Strona pozwana: Jean Henri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾, interpretowany w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽²⁾, zakazuje istnienia i stosowania w umowach kredytu klauzul standardowych dotyczących potwierdzenia przez konsumenta wykonania przez kredytodawcę jego obowiązków?
- 2) Czy zasada ogólna skuteczności prawa wspólnotowego oraz art. 22 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, interpretowany w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, stoją na przeszkodzie możliwości wykazania przez kredytodawcę wykonania jego obowiązków przedumownych i umownych poprzez same klauzule standardowe zawarte w umowach kredytu, dotyczące potwierdzenia przez konsumenta ich wykonania, bez przedstawienia sądowi dokumentów wydanych przez kredytodawcę i przekazanych kredytobiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 14 maja 2014 r. – Abdoulaye Amadou Tall przeciwko Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

(Sprawa C-239/14)

(2014/C 223/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abdoulaye Amadou Tall

Druga strona postępowania: Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

Pytania prejudycjalne

Na mocy art. 39/1 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès du territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers [ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. w sprawie dostępu do terytorium, pobytu, osiedlania się i wydalania cudzoziemców] w związku z art. 39/2 § 1 akapit trzeci, art. 39/76, art. 39/82 § 4 akapit drugi lit. d) i art. 57/6/2 tejsze ustawy przeciwko odmowie rozpatrzenia ponownego wniosku o udzielenie azylu mogą być wniesione jedynie skarga o stwierdzenie nieważności i wniosek o zawieszenie w wyjątkowo pilnych wypadkach. W zakresie, w jakim nie chodzi tu ani o środki prawne, do których rozpoznania sądowi przysługuje nieograniczona kompetencja, ani o środki prawne o charakterze suspensywnym, a wnioskodawca nie ma prawa ani do pobytu, ani do pomocy materialnej w toku ich rozpatrywania, to czy te środki prawne są zgodne z wymogami art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽¹⁾, które przewidują prawo do skutecznego środka prawnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-302/11, HeidelbergCement AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 maja 2014 r. przez HeidelbergCement AG

(Sprawa C-247/14 P)

(2014/C 223/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: HeidelbergCement (przedstawiciele: U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku
- Stwierdzenie na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. [COMP/39520 – cement i produkty pokrewne, C(2011) 2363] wersja ostateczna, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej;
- Posiłkowo względem żądania w punkcie powyżej – skierowanie sprawy zgodnie z oceną prawną Trybunału do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- W każdym razie obciążenie Komisji kosztami wnoszącego odwołanie poniesionymi w postępowaniach przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-302/11, który został doręczony wnoszącemu odwołanie tego samego dnia. W wyroku tym Sąd oddalił skargę złożoną przez wnoszącego odwołanie na decyzję decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. [COMP/39520 – cement i produkty pokrewne, C(2011) 2363] wersja ostateczna.

Wnoszący odwołanie podnosi ogółem siedem zarzutów.

Po pierwsze, Sąd nie zbadał wystarczająco wymogów dotyczących celu żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i błędnie je zastosował. Sąd nie ustalił wystarczająco treści żądania informacji i nie uwzględnił wymogów dotyczących obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, przyjmując założenie, że wymogi dotyczące obowiązku uzasadnienia wynikające z art. 296 akapit drugi TFUE mogą zostać ograniczone przez art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Z tego powodu Sąd nie rozpatrzył co do istoty zarzutu braku uzasadnienia w odniesieniu do wyboru decyzji w sprawie żądania informacji. Sąd nie rozpatrzył również wystarczająco zarzutu braku uzasadnienia co do wyznaczenia terminu. Swoje rozstrzygnięcie uzasadnia identycznie brzmiącym fragmentem tekstu, który jest dostosowany do równoległego postępowania i podniesionego tam zarzutu o odmiennej treści.

Po trzecie, Sąd niewystarczająco zbadał „konieczność” w rozumieniu art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003, uznając za zbędne udokumentowane przedstawienie poszlak przez Komisję. Ponadto Sąd sformułował błędne wymogi co do relacji między uzasadnionym podejrzeniem popełnienia czynu i koniecznością żądanych informacji. Poza tym dokonał błędnej wykładni art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003, gdyż uznał, że badanie odpowiedniości żądanych informacji nie jest konieczne. Prowadzi to również do pozbawienia prawa do skargi wynikającego z art. 18 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 1/2003.

Po czwarte, Sąd niesłusznie uznał art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003 za podstawę prawną skierowanego przez Komisję żądania przygotowania, zestawienia i przetworzenia informacji, których wnoszący odwołanie nie posiadał w takiej formie.

Po piąte, Sąd oddalił zarzut wyznaczenia zbyt krótkiego terminu na udzielenie odpowiedzi wyłącznie z powodu abstrakcyjnie ocenianego potencjału gospodarczego wnoszącego odwołanie, a tym samym podając niewystarczające i niespójne uzasadnienie.

Po szóste, Sąd naruszył kryterium dokładności aktów prawa Unii, uznając decyzję w sprawie żądania informacji za wystarczająco dokładną, chociaż sam stwierdził, że zawarte w niej pytania były sformułowane w sposób niejasny. Poza tym nie zbadał specyficznych zarzutów braku dokładności i podważa prawo do skargi (zob. art. 18 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 1/2003).

Po siódme Sąd naruszył prawo wnoszącego odwołanie do obrony, gdyż uznał go za zobowiązanego do dokonania ocen, które mogą być wykorzystane przez Komisję w ramach analizy ekonomicznej w celu udowodnienia zakładanego naruszenia unijnych przepisów dotyczących karteli.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003 L 1, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11
Schwenk Zement KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 maja 2014 r. przez
Schwenk Zement KG**

(Sprawa C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Schwenk Zement KG (przedstawiciele: M. Raible i S. Merz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11 w zakresie, w jakim oddalono w nim skargę wnoszącej odwołanie;
2. stwierdzenie nieważności całości decyzji Komisji C(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. (sprawa COMP/39520 – Cement i produkty pokrewne), na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy wnoszącej odwołanie;
3. posiłkowo względem żądania wskazanego powyżej w pkt 2, odesłanie sprawy do Sądu w celu jej ponownego rozpoznania z uwzględnieniem oceny prawnej przedstawionej przez Trybunał;
4. w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu Unii Europejskiej (zwanego dalej „Sądem”) z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11 w zakresie, w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącej odwołanie. Wskazany wyrok został doręczony spółce SCHWENK Zement KG w dniu 14 marca 2014 r. Wyrokiem tym Sąd w części uwzględnił, a w części oddalił wniesioną przez wnoszącą odwołanie skargę na decyzję decyzji Komisji C(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ (sprawa 39/520 – Cement i produkty pokrewne).

Wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, że dokonując oceny postępowania Komisji Sąd nie wziął pod uwagę zasady proporcjonalności. Sąd naruszył prawo Unii, pomijając wpisany w zasadę proporcjonalności aspekt hierarchiczny, w myśl którego w razie wątpliwości należy zastosować łagodniejszy z dostępnych środków. Powołując się jedynie na najlepszą gwarancję uzyskania informacji, Sąd uznał za dopuszczalne działania podjęte bezpośrednio przeciwko wnoszącej odwołanie w postaci wydania, na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, decyzji wzywającej do dostarczenia informacji. Postępowanie takie nie spełnia wymogów zasady proporcjonalności.

Po drugie, Sąd nie zbadał wystarczająco dokładnie konkretnego przypadku, a tym samym nie uwzględnił istotnych argumentów wnoszącej odwołanie. Sąd nie zbadał konkretnej sytuacji i nie wziął pod uwagę szczególnych okoliczności w odniesieniu do wnoszącej odwołanie. Sąd oparł się raczej na danych dotyczących wielu producentów cementu.

Po trzecie, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, uznając schematyczne wyjaśnienia Komisji za wystarczające. Według wnoszącej odwołanie Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia pod dwoma względami. Po pierwsze, nie dopełnił on wymogów w zakresie obowiązku uzasadnienia, jakie wynikają z art. 296 akapit drugi TFUE i z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 w odniesieniu do aktów prawnych Komisji. Po drugie, Sąd odstąpił od wymogów dotyczących obowiązku uzasadnienia, które sam określił. Skutkiem takiej oceny Sądu jest również wyłączenie możliwości kontroli przestrzegania zasady proporcjonalności. Gdyby wyrok Sądu został utrzymany w tym zakresie, zasada proporcjonalności w kontekście czynności dochodzeniowych podejmowanych na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 stałaby się całkowicie bezprzedmiotowa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2014 r. – Søndagsavisen A/S przeciwko Komisji

(Sprawa T-167/14)

(2014/C 223/17)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Søndagsavisen A/S (Søborg, Dania) (przedstawiciele: M. Honoré i C. Fornø)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2013 r. stwierdzającej zgodność ze wspólnym rynkiem systemu pomocy państwa, który władze duńskie zamierzają wprowadzić w życie na rzecz produkcji i innowacji w dziedzinie prasy drukowanej (SA.36366);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, będąca konkurentką beneficjentów pomocy państwa podnosi, że Komisja powinna była uznać, iż istniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem i powinna była przyjąć decyzję o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia: zob. art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie zasad postępowania ⁽¹⁾. Komisja, nie czyniąc tego naruszyła prawa procesowe skarżącej wynikające z art. 108 ust. 2 TFUE.

Na poparcie argumentu, że istniały racjonalne wątpliwości co do zgodności środka ze wspólnym rynkiem, skarżąca podnosi trzy zarzuty:

- Komisja nie przeprowadziła pełnej analizy, czy system wsparcia był odpowiedni w celu zagwarantowania rozwoju treści wiadomości dostarczanych duńskiej ludności, i tym samym w celu wspierania procesu demokracji;
- Zaskarżona decyzja w każdym razie dotknięta jest brakiem wystarczającego uzasadnienia odnośnie do odpowiedniego charakteru środka; oraz
- Komisja nie przeprowadziła analizy antykonkurencyjnych skutków tego systemu wsparcia w stosunkach między bezpłatnymi i płatnymi gazetami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Deutsche Edelstahlwerke przeciwko Komisji

(Sprawa T-230/14)

(2014/C 223/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Edelstahlwerke GmbH (Witten, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) (2013/C) w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż przewidziana w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłata EEG oraz ustanowiony w tym samym akcie system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi finansowania za pomocą zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Wszystkie okoliczności faktyczne mające znaczenie dla zakwalifikowania tych środków zostały ustalone w postępowaniu spornym, w którym uczestniczyły Komisja i Republika Federalna Niemiec. Nie pozostały zatem żadne wątpliwości, która Komisja powinna była wyjaśnić w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz zasady pewności prawa

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 1 TFUE i zasadę pewności prawa przeprowadzając przy ocenie czasowej kwalifikacji EEG jako pomocy państwa przewidziane w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie w przedmiocie nowej pomocy, zamiast tej przewidzianej w art. 17 i nast. tego rozporządzenia i dotyczącego pomocy istniejącej. Skarżąca w szczególności podnosi, że Komisja w swej decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Wprowadzone do EEG 2000 zmiany, w efekcie których przyjęto EEG 2012, nie miały znaczenia z punktu widzenia kwestii poruszonych w tej decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła zatem przedstawić zmianę swej opinii prawnej w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, nie angażując skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 karty praw podstawowych i prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżąca twierdzi następnie, że pozwana wydała zaskarżoną decyzję nie dając jej możliwości przedstawienia jej stanowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2014 r. – ArcelorMittal Hamburg i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-235/14)

(2014/C 223/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hamburg, Niemcy), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Brema, Niemcy), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Niemcy) i ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestię zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Kronotex i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-236/14)

(2014/C 223/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Niemcy), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) i K Face GmbH (Heiligengrabe) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestię zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Steinbeis Papier/Komisja

(Sprawa T-237/14)

(2014/C 223/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Steinbeis Papier GmbH (Glückstadt, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestię zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

**Odwwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre’a Bodsona i in. od wyroku
wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-73/12
Bodson i in. przeciwko EBI**

(Sprawa T-240/14 P)

(2014/C 223/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Pierre Bodson (Luksemburg, Luksemburg); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francja); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francja); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luksemburg); Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburg); Manuel Sutil (Luksemburg); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburg); oraz Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2014 r. w sprawie F-73/12;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszących odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, a tym samym
  - stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu w stosunku do wnoszących odwołanie decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,8 % oraz decyzji Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 14 lutego 2012 r. określającej siatkę osiągnięć powodującą utratę 1 % wynagrodzenia, które to decyzje zawarte są w rozliczeniach wynagrodzenia z kwietnia 2012 r. oraz stwierdzenie nieważności, w tym samym zakresie, wszystkich decyzji zawartych w kolejnych rozliczeniach wynagrodzenia;
  - w konsekwencji,
    - zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu wypłacanym na podstawie ww. decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 13 grudnia 2011 r. oraz Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 14 lutego 2012 r. w stosunku do wynagrodzenia wypłacanego na podstawie poprzedniego systemu płac; powyższą różnicę w wynagrodzeniu należy powiększyć o odsetki za zwłokę liczone od dnia 12 kwietnia 2012 r., a następnie naliczane 12. dnia każdego miesiąca, do czasu pełnej spłaty. Wysokość odsetek powinna być ustalona na poziomie stawki procentowej EBC powiększonej o 3 punkty;
    - zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną ze względu na utratę siły nabywczej, którą szacuje się *ex aequo et bono* tymczasowo na 1,5 % miesięcznego wynagrodzenia poszczególnych wnoszących odwołanie;
  - obciążenie EBI kosztami postępowania;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący pominięcia odmiennego charakteru stosunku pracy na podstawie umowy i stosunku pracy na podstawie regulaminu pracowniczego, naruszenia podstawowych warunków stosunku pracy oraz naruszenia kwalifikacji prawnej protokołu porozumienia.
2. Zarzut drugi dotyczący sprzeczności zawartych w wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej oraz przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad bezpieczeństwa prawnego, nieretroaktywności i przewidywalności, a także przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia kontroli oczywistego błędu w ocenie oraz obowiązku uzasadnienia.

**Odwołanie wniesione w dniu 22 kwietnia 2014 r. przez Jeana-Pierre'a Bodsona i in. od wyroku
wydanego w dniu 12 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-83/12
Bodson i in. przeciwko EBI**

(Sprawa T-241/14 P)

(2014/C 223/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Pierre Bodson (Luksemburg, Luksemburg); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francja); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francja); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luksemburg); Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburg); Manuel Sutil (Luksemburg); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburg); oraz Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2014 r. w sprawie F-83/12;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszących odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, a tym samym
  - stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu w stosunku do wnoszących odwołanie premii zgodnie z nowym systemem wyników pracy, w kształcie wynikającym z decyzji Rady Dyrektorów z dnia 14 grudnia 2010 r. oraz decyzji Komitetu Zarządzającego z dnia 9 listopada 2010 r. i 16 listopada 2011 r., przy czym decyzja indywidualna o zastosowaniu ww. decyzji zawarta jest w rozliczeniu wynagrodzenia z kwietnia 2012 r. a do wiadomości zainteresowanych została podana najwcześniej w dniu 22 kwietnia 2012 r.;
  - w konsekwencji,
    - zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu wypłaconym na podstawie decyzji Rady Dyrektorów z dnia 14 grudnia 2010 r. oraz decyzji z dnia 9 listopada 2010 r. i 16 listopada 2011 r. w stosunku do wynagrodzenia wypłacanego na podstawie poprzedniego systemu premii; powyższą różnicę w wynagrodzeniu należy powiększyć o odsetki za zwłokę liczone od dnia 22 kwietnia 2012 r. do czasu pełnej spłaty. Wysokość odsetek powinna być ustalona na poziomie stawki procentowej EBC powiększonej o 3 punkty;
    - zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną ze względu na utratę siły nabywczej, którą szacuje się *ex aequo et bono* tymczasowo na 1,5 % miesięcznego wynagrodzenia poszczególnych wnoszących odwołanie;
  - w danym wypadku, gdyby strona pozwana nie przedstawiła ich z własnej inicjatywy, w ramach środków organizacji postępowania, wezwanie strony pozwanej do przedstawienia następujących dokumentów:
    - protokołu posiedzenia Rady Dyrektorów EBI z dnia 13 grudnia 2011 r.;
    - wniosków przygotowanych przez wydział zasobów ludzkich z dnia 22 czerwca 2011 r. (RH/P&O/2011-119), 20 października 2011 r. (RH/P&O/2011-74) i 25 stycznia 2012 r.;
    - obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości postępowania w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej nie uwzględnił wniosku wnoszących odwołanie o zastosowanie środków organizacji postępowania;
2. Zarzut drugi dotyczący pominięcia odmiennego charakteru stosunku pracy na podstawie umowy i stosunku pracy na podstawie regulaminu pracowniczego, naruszenia podstawowych warunków stosunku pracy, naruszenia kwalifikacji prawnej protokołu porozumienia, przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy oraz naruszenie przez sąd obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań, a także naruszenie obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad bezpieczeństwa prawnego, nieretroaktywności i przewidywalności, a także naruszenie obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia kontroli oczywistego błędu w ocenie oraz przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji**(Sprawa T-258/14)**

(2014/C 223/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: L. Delvaux, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck oraz D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2014 r. nakazującej Luksemburgowi udzielenie informacji dotyczących praktyki wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 1986 final, którą Komisja nakazała skarżącej, na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenie nr 659/1999⁽¹⁾, przedstawienia pełnej listy indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego wydanych w latach 2010, 2011 i 2012 na rzecz luksemburskich przedsiębiorstw wchodzących w skład grupy lub legalnej struktury tworzonej przez jedno lub kilka przedsiębiorstw mających siedzibę poza Wielkim Księstwem Luksemburga.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 rozporządzenia nr 659/1999 oraz prawa skarżącej do obrony w zakresie, w jakim Komisja nie dysponowała minimalnym zakresem informacji wymaganych dla wydania nakazu udzielenia informacji, podczas gdy jej uprawnienia dochodzeniowe uzależnione są od posiadania przez nią wystarczających i obiektywnych informacji faktycznych uzasadniających podejrzenie popełnienia naruszenia. Zdaniem skarżącej wystosowane przez Komisję żądanie udzielenia informacji ma w rzeczywistości charakter rozpoznawczy, co pozostaje w sprzeczności z prawem do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim i) nie ma związku między informacjami już będącymi w posiadaniu Komisji a charakterem i zakresem informacji, których udzielenia Komisja żąda od skarżącej; ii) nakaz udzielenia informacji wykracza poza to, co odpowiednie i konieczne do realizacji przez Komisję zamierzonych przez nią celów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Komisja nie przedstawiła powodów uzasadniających wydanie zaskarżonego nakazu, ani wyraźnie nie sprecyzowała twierdzeń, które zamierza sprawdzić.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 i 5 TUE oraz wkroczenia w kompetencje państw członkowskich w zakresie podatków bezpośrednich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (CE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji**(Sprawa T-259/14)**

(2014/C 223/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: L. Delvaux, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck oraz D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2014 r. nakazującej Luksemburgowi udzielenie informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 1987 final, którą Komisja nakazała skarżącej, na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenie nr 659/1999⁽¹⁾, udzielenia informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty w przeważającej mierze identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-258/14 Luksemburg przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (CE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Vattenfall Europe Mining i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-260/14)

(2014/C 223/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Niemcy), Vattenfall Europe Sales GmbH (Hamburg, Niemcy) i Vattenfall GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- przyznanie w drodze ustawy korzyści nie jest wystarczające, aby spełnić kryterium uznania za pomoc, jeśli nie są wykorzystywane zasoby państwowe; zasoby państwowe nie są zaś wykorzystywane, skoro dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu gdyż brak jest stałej kontroli z jego strony oraz rzeczywistego wykorzystania tych środków przez państwo;

- brak jest publicznej kontroli nad kwotą dopłaty EEG choćby już ze względu na to, że zależy ona bezpośrednio od ceny energii elektrycznej na giełdzie oraz od ilości prądu elektrycznego uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych, która trafia na tę giełdę; państwo nie ma ponadto możliwości wywierania wpływu na stosunki między dostawcami i odbiorcami energii na piątym poziomie mechanizmu wyrównawczego: przenoszenie kosztów na tym poziomie jest dokonywane na ściśle prywatnoprawnej podstawie;
- biorąc zatem pod uwagę brak koniecznego związku między zakwalifikowaniem dopłaty EEG a obniżeniem tej dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych, nie ma również kontroli państwowej nad tym systemem tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych; taka kontrola nie wynika też z faktu, że taka decyzja należy do Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle, ponieważ organ ten wykonuje w tym względzie jedynie zadanie polegające na wykonaniu obowiązku czy też stwierdzeniu okoliczności;
- ponadto w przypadku obniżenia dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych państwo nie rezygnuje z przychodów, które normalnie mogło by pobrać: biorąc pod uwagę szczególną strukturę systemu dopłat wyrównawczych EEG obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych jest w rzeczywistości wyrównywane przez zwiększenie opłat pobieranych od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczanej nieuprzywilejowanemu odbiorcy końcowemu.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru. Obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych wyrównuje zatem jedynie znaczne straty, jakie te przedsiębiorstwa ponosiłyby, gdyby ta dopłata EEG była pobierana bez uwzględnienia skali zużycia energii.

3. Zarzut trzeci, oparty na braku jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji czy też wpływu na wymianę handlową (lub też ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu)

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że system szczególnych dopłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji i nie wywiera żadnego wpływu na wymianę handlową, ani też nie pociąga za sobą ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Hydro Aluminium Rolled Products i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-263/14)

(2014/C 223/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Niemcy), Aluminium Norf GmbH (Neuss, Niemcy) i Trimet Aluminium SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- Komisja miała niesłusznie uznać, że przepływy finansowe regulowane przez ustawę EEG są zasilane z zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;
- dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu; zarówno w przypadku samej dopłaty EEG, jak i jej obniżenia w przypadku odbiorców energochłonnych nie jest spełniony warunek stałej kontroli ze strony państwa i, co za tym idzie, rzeczywistej możliwości interwencji ze strony władz;
- w każdym razie obniżenie opłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z przychodów, które normalnie powinny zostać uzyskane przez państwo: obniżenie tych dopłat jest jedynie wyrównywane za pomocą zasobów prywatnych, czyli opłaty, jaka jest pobierana od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczonej nieuprzywilejowanemu odbiorcy prywatnemu; efektem tego ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych pozostaje bez wpływu na łączne przychody uzyskiwane z dopłaty EEG, lecz wywiera jedynie wpływ na to, w jaki sposób jego ciężar jest rozłożony pomiędzy poszczególne podmioty objęte systemem.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Schumacher Packaging przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/14)

(2014/C 223/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schumacher Packaging GmbH (Schwarzenberg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

— Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Grupa Azoty ATT Polymers przeciwko Komisji

(Sprawa T-270/14)

(2014/C 223/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grupa Azoty ATT Polymers (Guben, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Kobes, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

— Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

— Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Styron Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-271/14)

(2014/C 223/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Styron Deutschland GmbH (Schkopau, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Kobes, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

— Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa
  - Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżącej.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym
  - Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – P-D Glasseiden i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-272/14)

(2014/C 223/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: P-D Glasseiden GmbH Oschatz (Oschatz, Niemcy), P-D Interglas Technologies GmbH (Erbach, Niemcy), P-D Industriegesellschaft mbH, Glasfaser Brattendorf (Wilsdruff STT Grumbach, Niemcy) i Glashütte Freital GmbH (Freital, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE
  - Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Lech-Stahlwerke przeciwko Komisji

(Sprawa T-274/14)

(2014/C 223/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lech-Stahlwerke GmbH (Meitingen, Niemcy) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/C 37/07 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz gazu kopalnianego udzielanego na podstawie Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) w brzmieniu z dnia 25 października 2008 r., zmienionej art. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 2012 r. oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych w zakresie, w jakim to ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych takich jak skarżąca zostało tymczasowo uznane za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 2 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak pomocy

- Strona skarżąca podnosi, że przewidziany w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) mechanizm wsparcia jako całość, a w szczególności – system szczególnych wypłat wyrównawczych w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż nie dochodzi tu do pośredniego czy też bezpośredniego przeniesienia zasobów państwowych. Wsparcie to jest finansowane wyłącznie za pomocą zasobów prywatnych, nad którymi nie sprawuje kontroli żaden organ państwowy.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przysporzenia selektywnej korzyści odbiorcom energochłonnym
  - Strona skarżąca podnosi następnie, że system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza selektywnej korzyści odbiorcom energochłonnym. Po pierwsze, przedsiębiorstwa te nie uzyskują korzyści, której nie otrzymałyby w normalnych warunkach rynkowych, ponieważ w tych okolicznościach podmioty korzystające z urządzeń EEG powinny były sprzedawać wytwarzaną przez nie energię elektryczną po cenach rynkowych i nie zaistniałaby kwestia dopłaty EEG. Po drugie, ten system szczególnych wypłat wyrównawczych znajduje zastosowanie w przypadku przedsiębiorstw będących odbiorcami energochłonnymi, które – niezależnie od tego, do którego sektora przemysłu należą – ponoszą jedynie ryzyko utraty konkurencyjności międzynarodowej ze względu na uiszczanie dopłaty EEG.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na zgodność z rynkiem wewnętrznym
  - Nawet jeśli ten że system szczególnych wypłat wyrównawczych winien zostać uznany za pomoc państwa, jest on niewątpliwie zgodny z rynkiem wewnętrznym i z regulującym kwestię pomocy państwa art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE ze względu na związany z interesem wspólnotowym cel polegający na ochronie środowiska i klimatu przy jednoczesnym zapewnieniu stabilnego i trwałego rozwoju gospodarki europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Drahtwerk St. Ingbert i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/14)

(2014/C 223/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Drahtwerk St. Ingbert GmbH (St. Ingbert, Niemcy), DWK Drahtwerk Köln GmbH (Kolonia, Niemcy), Kalksteingrube Auersmacher GmbH (Völklingen, Niemcy), Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy), Stahlguss Saar GmbH (St. Ingbert) i Zentralkokerei Saar GmbH (Dillingen) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnym, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Flachglas Torgau i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-276/14)

(2014/C 223/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Flachglas Torgau GmbH (Torgau, Niemcy), Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) i Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

- Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżące podnoszą w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżących.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

- Skarżące podnoszą również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Sabic Polyolefine przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/14)

(2014/C 223/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca Sabic Polyolefine GmbH (Gelsenkirchen, Niemcy), Ineos Phenol GmbH (Gladbeck, Niemcy) i Ineos Vinyls Deutschland GmbH (Wilhelmshaven, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych

- Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.

- W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
  - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
  - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków

Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne

3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąc twierdził, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie

Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Ineos Manufacturing Deutschland i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-280/14)

(2014/C 223/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ineos Manufacturing Deutschland GmbH (Kolonja, Niemcy), Ineos Phenol GmbH (Gladbeck, Niemcy) i Ineos Vinyls Deutschland GmbH (Wilhelmshaven, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych
  - Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.
  - W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
  - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
  - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
  - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
  - Skarżące twierdzą, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.
4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie
  - Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fels-Werke przeciwko Komisji

(Sprawa T-281/14)

(2014/C 223/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fels-Werke GmbH (Goslar, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych
  - Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.
  - W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
  - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
  - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
  - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
  - Strona skarżąca twierdzi, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.
4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie
  - Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Bayer MaterialScience przeciwko Komisji**(Sprawa T-282/14)**

(2014/C 223/38)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Bayer MaterialScience AG (Leverkusen, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych
  - Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.
  - W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
  - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
  - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
  - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
  - Skarżące twierdzą, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie

- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Advansa i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-283/14)

(2014/C 223/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Advansa GmbH (Hamm, Niemcy), Akzo Nobel Industrial Chemicals GmbH (Ibbenbüren, Niemcy), Aurubis AG (Hamburg, Niemcy), CABB GmbH (Gersthofen, Niemcy), CBW Chemie GmbH Bitterfeld-Wolfen (Bitterfeld-Wolfen, Niemcy), CFB Chemische Fabrik Brunsbüttel GmbH & Co. KG (Bitterfeld-Wolfen), Clariant Produkte (Niemcy) GmbH (Frankfurt am Main, Niemcy), Dow Olefinverbund GmbH (Schkopau, Niemcy), Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (Stade, Niemcy), Dralon GmbH (Dormagen, Niemcy), Ems-Chemie (Neumünster) GmbH & Co. KG (Neumünster, Niemcy), Hahl Filaments GmbH (Munderkingen, Niemcy), ISP Marl GmbH (Marl, Niemcy), Messer Produktionsgesellschaft mbH Siegen (Bad Soden am Taunus, Niemcy), Messer Produktionsgesellschaft mbH Salzgitter (Bad Soden am Taunus), Nabaltec AG (Schwandorf, Niemcy), Siltronic AG (Monachium, Niemcy), Trevira GmbH (Bobingen, Niemcy), Wacker Chemie AG (München, Niemcy) i Westfalen Industriegase GmbH (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych

- Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.
- W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.

- Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
  - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
- Skarżące twierdzą, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.
4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie
- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – *Wirtschaftsvereinigung Stahl* i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-285/14)

(2014/C 223/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: *Wirtschaftsvereinigung Stahl* (Düsseldorf, Niemcy), *Benteler Steel/Tube GmbH* (Paderborn), *BGH Edelstahl Freital GmbH* (Freital), *BGH Edelstahl Siegen GmbH* (Siegen), *BGH Edelstahl Lippendorf GmbH* (Lippendorf), *Buderus Edelstahl Schmiedetechnik GmbH* (Wetzlar), *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi GmbH* (Riesa), *Friedr. Lohmann GmbH Werk für Spezial- & Edelstähle* (Witten), *Outokumpu Nirosta GmbH* (Krefeld), *Peiner Träger GmbH* (Peine), *ThyssenKrupp Steel Europe AG* (Duisburg), *ThyssenKrupp Rasselstein GmbH* (Andernach), *ThyssenKrupp Electrical Steel GmbH* (Gelsenkirchen), *Pruna Betreiber GmbH* (Grünwald), *ThyssenKrupp Gerlach GmbH* (Homburg), *ThyssenKrupp Federn und Stabilisatoren GmbH* (Hagen), *Salzgitter Mannesmann Rohr Sachsen GmbH* (Zeithain), *HSP Hoesch Spundwand und Profil GmbH* (Dortmund), *Salzgitter Mannesmann Grobblech GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Mülheim Pipecoatings GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Salzgitter Mannesmann Stainless Tubes Deutschland GmbH* (Remscheid), *Salzgitter Hydroforming GmbH & Co. KG* (Crimmitschau), *Salzgitter Mannesmann Line Pipe GmbH* (Siegen), *Ilsenburger Grobblech GmbH* (Ilsenburg) (przedstawiciele: A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] (Dz.U. C 37/73 z dnia 7 lutego 2014 r.);
- połączenie niniejszego postępowania z tym zapoczątkowanym wniesioną w dniu 21 marca 2014 r. przez Niemcy skargą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, dołączenie do akt niniejszej sprawy akt postępowania wszczętego skargą Republiki Federalnej Niemiec;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku korzyści

Skarżące podnoszą, że przewidziany w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym w sektorze hutniczym w ogóle, a w szczególności skarżącym nr 2 i 24 żadnych korzyści.

2. Zarzut drugi, dotyczący braku korzyści selektywnej

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza im żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

3. Zarzut trzeci, dotyczący braku użycia zasobów państwowych

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi pomocy „przyznawanej przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.

4. Zarzut czwarty, dotyczący braku zakłócenia konkurencji

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca też konkurencji w ramach Unii Europejskiej.

5. Zarzut piąty, dotyczący braku wywierania wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie wywiera też wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza prawa podstawowe skarżących

Skarżące podnoszą, że zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych jako pomocy lub też zmniejszenie skali jego zastosowania nie tylko wykracza poza jasno określone przez Trybunał granice wykładni art. 107 TFUE, lecz również narusza podstawowy materialny wymóg równego rozłożenia ciężarów. Zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza więc prawa podstawowe skarżących, w tym również te wywodzone przez nie z karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że system szczególnych wypłat wyrównawczych jest objęty decyzją Komisji z dnia 22 maja 2002 r.

Skarżące podnoszą, że w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja wyraźnie stwierdziła, iż EEG i związane z nią „systemy wyrównawcze” nie spełniają kryteriów koniecznych uznania ich za pomoc⁽¹⁾. Decyzja ta obejmuje również rozpatrywany system szczególnych wypłat wyrównawczych.

8. Zarzut ósmy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i niewystarczającej analizy wstępnej

Zdaniem skarżących Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy wstępnej i nie dostrzegła zatem tego, że systemy szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych są uzasadnione ze względu na cel, charakterystykę i strukturę wewnętrzną EEG i nie stanowią zatem korzyści selektywnej.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

Skarżące podnoszą, że w każdym razie Komisja powinna była przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

⁽¹⁾ Pismo Komisji z dnia 22 maja 2002, C (2002) 1887 wersja ostateczna/pomoc państwa NN 27/2000 – Niemcy.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik przeciwko Komisji**(Sprawa T-286/14)**

(2014/C 223/41)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH (Brensbach, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Schaeffler Technologies przeciwko Komisji**(Sprawa T-287/14)**

(2014/C 223/42)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Energiewerke Nord przeciwko Komisji**(Sprawa T-288/14)**

(2014/C 223/43)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Energiewerke Nord GmbH (Rubenow, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – H-O-T Servicecenter Nürnberg i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-289/14)**

(2014/C 223/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: -O-T Servicecenter Nürnberg GmbH (Norymberga, Niemcy), H-O-T Servicecenter Schmölln GmbH & Co. KG (Schmölln), H-O-T Servicecenter Allgäu GmbH & Co. KG (Memmingerberg), EB Härtetechnik GmbH & Co. KG (Norymberga) (przedstawiciele: A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] (Dz.U. C 37/73 z dnia 7 lutego 2014 r.);
- połączenie niniejszego postępowania z tym zapoczątkowanym wniesioną w dniu 21 marca 2014 r. przez Niemcy skargą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, dołączenie do akt niniejszej sprawy akt postępowania wszczętego skargą Republiki Federalnej Niemiec;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku korzyści

Skarżące podnoszą, że przewidziany w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym w sektorze hutniczym w ogóle, a w szczególności skarżącym nr 2 i 24 żądanych korzyści.

2. Zarzut drugi, dotyczący braku korzyści selektywnej

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza im żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

3. Zarzut trzeci, dotyczący braku użycia zasobów państwowych

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi pomocy „przyznawanej przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.

4. Zarzut czwarty, dotyczący braku zakłócenia konkurencji

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca też konkurencji w ramach Unii Europejskiej.

5. Zarzut piąty, dotyczący braku wywierania wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi

Skarżące podnoszą, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie wywiera też wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza prawa podstawowe skarżących

Skarżące podnoszą, że zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych jako pomocy lub też zmniejszenie skali jego zastosowania nie tylko wykracza poza jasno określone przez Trybunał granice wykładni art. 107 TFUE, lecz również narusza podstawowy materialny wymóg równego rozłożenia ciężarów. Zniesienie lub zmniejszenie skali stosowania systemu szczególnych wypłat wyrównawczych narusza więc prawa podstawowe skarżących, w tym również te wywodzone przez nie z karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że system szczególnych wypłat wyrównawczych jest objęty decyzją Komisji z dnia 22 maja 2002 r.

Skarżące podnoszą, że w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja wyraźnie stwierdziła, iż EEG i związane z nią „systemy wyrównawcze” nie spełniają kryteriów koniecznych uznania ich za pomoc⁽¹⁾. Decyzja ta obejmuje również rozpatrywany system szczególnych wypłat wyrównawczych.

8. Zarzut ósmy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i niewystarczającej analizy wstępnej

Zdaniem skarżących Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy wstępnej i nie dostrzegła zatem tego, że systemy szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych są uzasadnione ze względu na cel, charakterystykę i strukturę wewnętrzną EEG i nie stanowią zatem korzyści selektywnej.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

Skarżące podnoszą, że w każdym razie Komisja powinna była przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

10. Zarzut dziesiąty, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

Wreszcie skarżące podnoszą, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w istotnych kwestiach w odpowiedni sposób uzasadniona.

⁽¹⁾ Pismo Komisji z dnia 22 maja 2002, C (2002) 1887 wersja ostateczna/pomoc państwa NN 27/2000 – Niemcy.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – egeplast international przeciwko Komisji

(Sprawa T-291/14)

(2014/C 223/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: egeplast international GmbH (Greven, Niemcy) (przedstawiciel: A. Rosenfeld, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

— Strona skarżąca podnosi, że przewidziany w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) system szczególnych wypłat wyrównawczych nie stanowi sprzyjania skarżącej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, lecz łagodzi jedynie znaczne obciążenie, jakie zostało na nią nałożone poprzez ustanowienie dopłaty EEG. System ten rekompensuje częściowo to obciążenie, nie przysparzając jednak korzyści.

2. Zarzut drugi: brak selektywności

— Strona skarżąca podnosi następnie, że, ze względu na to, iż system ten nie ogranicza się do niektórych przedsiębiorstw czy też produkcji niektórych towarów, nie ma on selektywnego charakteru, co wyjaśnia różnorodność profili objętych nim przedsiębiorstw. Stanowi on integralną część EEG 2012 i umożliwia funkcjonowanie systemu obciążeń spójnego z systemem EEG.

3. Zarzut trzeci: brak zasobów państwowych czy też takich, które można przypisać państwu
  - Skarżąca twierdzi następnie, że przychody z dopłaty EEG nie stanowią zasobów państwowych czy też takich, które można przypisać państwu. Opłata ta umożliwia zaspokojenie roszczenia cywilnoprawnego o zwrot kosztów poniesionych przy sprzedaży energii elektrycznej, którego mogą się zgodnie z prawem domagać od dostawców energii podmioty zarządzające siecią przesyłową. Kwota tej dopłaty ustalana jest przez te podmioty bez jakiegokolwiek interwencji ze strony państwa. W ramach przyznanych Bundesnetzagentur (Agencji Federalnej ds. Sieci) uprawnień organ ten może jedynie przeprowadzać kontrolę tego, czy podmioty zarządzające siecią przesyłową ustalają prawidłowo wysokość tej dopłaty. W ramach przysługujących tej agencji uprawnień nie może ona jednak sprawować stałej kontroli, ani też dysponować przychodami uzyskanymi z poboru tej dopłaty.
4. Zarzut czwarty: brak zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi
  - Strona skarżąca podnosi, że, ze względu na niepaństwowy charakter przychodów uzyskiwanych z dopłaty EEG, określenie jej pułapów nie stanowi rezygnacji z uzyskania zasobów państwowych. Brak tej rezygnacji wynika również z faktu, że ewentualne zmniejszenie uiszczanych przychodów jest rekompensowane za pomocą zasobów prywatnych poprzez podniesienie wysokości dopłaty w przypadku prywatnych nieuprzywilejowanych odbiorców końcowych.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Klemme przeciwko Komisji

(Sprawa T-294/14)

(2014/C 223/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klemme AG (Lutherstadt Eisleben, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
  - Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Autoneum Germany przeciwko Komisji

(Sprawa T-295/14)

(2014/C 223/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Autoneum Germany GmbH (Roßdorf, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Erbslöh przeciwko Komisji

(Sprawa T-296/14)

(2014/C 223/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh AG (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Walter Klein przeciwko Komisji

(Sprawa T-297/14)

(2014/C 223/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Walter Klein GmbH & Co. KG (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Erbslöh Aluminium przeciwko Komisji

(Sprawa T-298/14)

(2014/C 223/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh Aluminium GmbH (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Fricopan Back przeciwko Komisji

(Sprawa T-300/14)

(2014/C 223/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fricopan Back GmbH Immekath (Klötze, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Michelin Reifenwerke przeciwko Komisji

(Sprawa T-301/14)

(2014/C 223/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak sprzyjania w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Skarżąca twierdzi, że przepis ten nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści. Jej zdaniem szczególne wypłaty wyrównawcze stanowią raczej rekompensatę za nadzwyczajne obciążenia, jakie zostały w szczególności nałożone na skarżącą i porównywalne do niej przedsiębiorstwa w ramach wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i których celem jest przywrócenie konkurencyjności tym będącym odbiorcami energochłonnymi przedsiębiorstwom, których interesy zostały w znacznym stopniu naruszone wskutek zastosowania dopłaty EEG w jej pierwotnej postaci.

2. Zarzut drugi: brak zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że te szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią środka „przyznanego przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych”. W związku z tym twierdzi ona, że dopłata EEG sama w sobie nie stanowi środka przyznanego z zasobów państwowych i że, co za tym idzie, zrezygnowanie z tego środka w ramach systemu szczególnych wypłat wyrównawczych, też nie może stanowić takiego środka przyznanego z zasobów państwowych.
- Ta dopłata EEG nie jest pobierana, zarządzana, ani nawet wypłacana przez państwo czy też powoływany czy też ustanowiony przez to państwo organ publiczny lub państwowy. Przeciwnie, dopłata ta może być pobierana bezpośrednio przez podmioty zarządzające siecią przesyłową na podstawie roszczenia cywilnoprawnego. Dopłata ta nie przysparza korzyści budżetowi państwa, efektem czego system szczególnych wypłat wyrównawczych w żaden sposób nie zmniejsza przychodów państwa.
- Środki pochodzące z EEG nie pozostają do dyspozycji organów państwa. Ponadto żaden organ – ani Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA, niemiecki federalny urząd ds. kontroli gospodarki i importu) ani Bundesnetzagentur (niemiecka federalna agencja ds. sieci) – nie sprawuje nad tymi środkami kontroli o charakterze publicznym.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Buderus Guss przeciwko Komisji

(Sprawa T-302/14)

(2014/C 223/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Buderus Guss GmbH (Breidenbach, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.

- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwań na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Polyblend przeciwko Komisji

(Sprawa T-303/14)

(2014/C 223/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Polyblend GmbH (Bad Sobernheim, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Sun Alloys Europe przeciwko Komisji

Sprawa (T-304/14)

(2014/C 223/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sun Alloys Europe GmbH (Bad Sobernheim, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególnie wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Vestolit przeciwko Komisji**(Sprawa T-305/14)**

(2014/C 223/56)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Vestolit GmbH (Marl, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Polymer-Chemie przeciwko Komisji

(Sprawa T-306/14)

(2014/C 223/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Polymer-Chemie GmbH (Sobernheim, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – TechnoCompound przeciwko Komisji

(Sprawa T-307/14)

(2014/C 223/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TechnoCompound GmbH (Bad Sobernheim, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.

- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Neue Halberg-Guss przeciwko Komisji

(Sprawa T-308/14)

(2014/C 223/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Neue Halberg-Guss GmbH (Saarbrücken, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególnie wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomoc i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Mat Foundries Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-309/14)

(2014/C 223/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mat Foundries Europe GmbH (Neunkirchen, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomocą i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fritz Winter Eisengießerei przeciwko Komisji

(Sprawa T-310/14)

(2014/C 223/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fritz Winter Eisengießerei GmbH & Co. KG (Stadallendorf, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;

— obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomocą i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

— W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.

— Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.

— Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2014 r. –Christian Dior Couture przeciwko OHIM (Przedstawienie powtarzającego się motywu z efektem żłobienia)

(Sprawa T-313/14)

(2014/C 223/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Christian Dior couture SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Sabatier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie R 459/2013-4 w zakresie, w jakim na jej mocy oddalono odwołanie od decyzji eksperta, w której odmówiono przyznania ochrony w ramach systemu wspólnotowego znaku towarowego międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską graficznego znaku towarowego nr 1 100 187 dla niektórych ze wskazanych towarów ujętych w klasach 9, 14, 18 i 25;
- dopuszczenie rejestracji graficznego znaku towarowego nr 1 100 187 dla wszystkich wskazanych towarów ujętych w klasach 9, 14, 18 i 25, a posiłkowo dla towarów, w przypadku, których używanie zostało wyraźnie udowodnione;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed OHIM oraz w związku z niniejszą skargą, zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego przedstawiającego powtarzający się motyw z efektem żłobienia

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Vinnolit przeciwko Komisji

(Sprawa T-318/14)

(2014/C 223/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vinnolit GmbH & Co. KG (Ismaning, Niemcy) (przedstawiciel: M. Geipel, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim dotyczy ona ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych;
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez nią samą i skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: brak pomocy w rozumieniu art. 107 TFUE

- Strona skarżąca podnosi, że przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych stanowią modyfikację cywilnoprawnego systemu wyrównawczego. Nie występuje tu przysporzenie korzyści przy użyciu zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo.

2. Zarzut drugi: w każdym razie brak nowej pomocy

- Strona skarżąca podnosi następnie, że ograniczenie dopłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 108 TFUE, ponieważ w przeszłości Komisja uznała mechanizm finansowy mający na celu wsparcie w Niemczech energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za zgodny z prawem Unii w dziedzinie pomocy państwa, a do mechanizmu tego nie wprowadzono jak dotąd istotnych zmian.

3. Zarzut trzeci: naruszenie praw podstawowych i zasady proporcjonalności
  - Skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykonała przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych, czy też co najmniej nie wykonała ich właściwie ze względu na to, po pierwsze, iż nie uwzględniła ona znacznych i szkodliwych skutków, jakie pociąga za sobą wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego w przypadku przedsiębiorstw, których ono dotyczy i, po drugie, iż wszczęła ono to postępowanie w momencie, w którym nie było to jeszcze wymagane.
4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań
  - Strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska naruszyła uzasadnione oczekiwania przedsiębiorstw będących jej adresatami ze względu na to, iż w przeszłości instytucja ta uznała mechanizm finansowy mający na celu wsparcie w Niemczech energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za zgodny z prawem Unii w dziedzinie pomocy państwa, a do mechanizmu tego nie wprowadzono jak dotąd istotnych zmian.
5. Zarzut piąty: nadużycie władzy
  - Wreszcie, skarżąca twierdzi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja Europejska przekroczyła przysługujące jej uprawnienia ze względu na to, iż bezprawnie zawężyła ona uprawnienia dyskrecyjne, jakie unijne prawo pierwotne i wtórne przyznaje Republice Federalnej Niemiec w dziedzinie organizacji wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie

(Sprawa T-331/14)

(2014/C 223/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mykola Yanowych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;
- zastosowanie, na podstawie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, środków organizacji postępowania,
- obciążenie Rady, na podstawie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że uzasadnienie zaskarżonych aktów ani nie umożliwia skarżącemu ich zaskarżenia przed Sądem, ani Sądowi – zbadania ich zgodności z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie podnosi on zarzut nieproporcjonalności zastosowanych środków ograniczających. W końcu podnosi on naruszenie swojego prawa do obrony.

3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecjonalnych.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że Rada nadużyła przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, ponieważ poprzez zastosowanie względem skarżącego środków ograniczających były w jego opinii realizowane przede wszystkim inne cele aniżeli rzeczywiste wzmocnienie i wsparcie państwa prawa oraz poszanowanie praw człowieka na Ukrainie.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi w szczególności naruszenie prawa do bezstronnego rozpatrzenia sprawy, naruszenie prawa do sprawiedliwego, względnie uczciwego potraktowania oraz naruszenie prawa do starannego ustalenia stanu faktycznego.

5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Azarov przeciwko Radzie

(Sprawa T-332/14)

(2014/C 223/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Oleksii Mykolayovych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26), decyzji wykonawczej Rady 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 91), rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 111, s. 33) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;
- zastosowanie, na podstawie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, środków organizacji postępowania,
- obciążenie Rady, na podstawie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że uzasadnienie zaskarżonych aktów ani nie umożliwia skarżącemu ich zaskarżenia przed Sądem, ani Sądowi – zbadania ich zgodności z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie podnosi on zarzut nieproporcjonalności zastosowanych środków ograniczających. W końcu podnosi on naruszenie swojego prawa do obrony.

3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecjonalnych.

W tym miejscu skarżący podnosi m.in., że Rada nadużyła przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, ponieważ poprzez zastosowanie względem skarżącego środków ograniczających były, w jego opinii, realizowane przede wszystkim inne cele aniżeli rzeczywiste wzmocnienie i wsparcie państwa prawa oraz poszanowanie praw człowieka na Ukrainie.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

W ramach tego zarzutu skarżący podnosi w szczególności naruszenie prawa do bezstronnego rozpatrzenia sprawy, naruszenie prawa do sprawiedliwego, względnie uczciwego potraktowania oraz naruszenie prawa do starannego ustalenia stanu faktycznego.

5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – STC przeciwko Komisji

(Sprawa T-355/14)

(2014/C 223/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: STC SpA (Forlì, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Marelli i G. Delucca)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków wraz z wszelkimi konsekwencjami prawnymi i ustawowymi, a w szczególności
- nakazanie instytucji zamawiającej naprawienia szkody spowodowanej przyjętymi bezprawnie środkami albo poprzez przywrócenie wcześniejszego stanu, udzielając nowego zamówienia skarżącej, albo poprzez świadczenie równowartości, naprawiając szkodę, która powstała w wyniku utraty zysku, i tzw. szkodę na wizerunku z powodu nieprzyznania zamówienia w wysokości ogółem 15 % ceny wskazanej w ofercie skarżącej lub posiłkowo w wysokości ogółem 15 % wartości zamówienia lub w innym przypadku w innej wysokości mniejszej lub większej określonej ewentualnie sądowno na zasadzie słuszności; w każdym razie wraz z odsetkami wyrównawczymi z tytułu odszkodowania za zwłokę; a ponadto:
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami dodatkowymi, bieżącymi i jakimikolwiek innymi należnymi na mocy prawa z zastrzeżeniem ustalenia ich wysokości.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko negatywnej ocenie oferty złożonej przez skarżącą w zamówieniu JRC IPR 2013 C04 0031 OC, dokonanej przez Komisję Europejską, Wspólne Centrum Badawcze, dyrekcja zarządzająca placówką w Isprze, wydział konserwacji i utrzymania w ruchu, przekazanej notą z dnia 3.4.2014 r. Ref. Ares(2014)1041060, przeciwko udzieleniu zamówienia innemu przedsiębiorstwu, jak też przeciwko odmowie udzielenia dostępu do dokumentów przetargowych.

Przedmiotem rozpatrywanego zamówienia było planowanie prac, dostawa sprzętu oraz budowa nowej instalacji trójgeneracyjnej z turbiną gazową, z przewidywaną umową o standardową i niestandardową konserwację przez okres 6 lat, przy czym 2 pierwsze lata stanowią okres gwarancji.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku przyznania skarżącej prawa dostępu do dokumentów przetargowych. Skarżąca podnosi w tym względzie naruszenie:
  - art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
  - prawa dostępu do dokumentów przetargowych w aspekcie braku dostępu do kolejności oferentów w przetargu i punktów uzyskanych przez pozostałych konkurentów i całego tekstu sprawozdania z oceny dotyczącego skarżącej;

- prawa do obrony i do skutecznego środka prawnego.
2. Zarzut drugi opiera się na ofercie gospodarczej sformułowanej przez skarżącą. Skarżąca podnosi w tym względzie naruszenie:
- art. 296 TFUE w związku ze sprzecznościami i brakami w uzasadnieniu;
  - prawa do dobrej administracji zgodnie z art. 41 ust. 2 karty.
  - art. 112 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1);
  - art. 160 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1);
  - zasady równego traktowania i przejrzystości na etapie oceny ofert w celu udzielenia zamówienia oraz równych szans wszystkich oferentów.
3. Zarzut trzeci oparty na ofercie technicznej złożonej przez skarżącą. Podnosi ona w tym względzie naruszenie:
- art. 296 TFUE w związku ze sprzecznościami i brakami w uzasadnieniu;
  - prawa do dobrej administracji zgodnie z art. 41 ust. 2 karty.
  - art. 112 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012.
  - art. 139 ust. 1 i art. 160 ust. 3 rozporządzenia nr 1268/2012.
  - zasady przejrzystości i art. 16 karty.

Skarżąca podnosi również wypaczenie ustaleń z dokumentów.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. – Guinet przeciwko EBI

(Sprawa F-107/12) ⁽¹⁾

(Służba Publiczna — Personel EBI — System emerytalny — Przeniesienie uprawnień emerytalnych — Rekompensata strat wynikających ze zwłoki w przeniesieniu uprawnień emerytalnych — Warunek faktycznego przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w systemie innym niż system EBI — Zasada równego traktowania)

(2014/C 223/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Guinet (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: T. Gilliams, G. Nuvoli, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej EBI w sprawie wniosku skarżącego o obliczenie zrewaloryzowanych lat uprawniających do emerytury i żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) P. Guinet pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Europejski Bank Inwestycyjny.
- 3) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 366 z 24.11.2012, s. 41.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 maja 2014 r. – CI przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-130/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne — Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Podwójny dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Artykuł 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego — Warunki przyznania — Połubowne załatwienie sporu pomiędzy stronami w następstwie interwencji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich — Wprowadzenie w życie — Obowiązek staranności)

(2014/C 223/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CI (przedstawiciele: adwokaci B. Cortese i A. Salerno)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Despotopoulou i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej podwojenia wysokości dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu na podstawie art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 5 grudnia 2011 r. dotyczącej odmowy przedłużenia począwszy od dnia 1 czerwca 2008 r. wypłacania podwójnego dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu oraz decyzji z dnia 20 lipca 2012 r. dotyczącej oddalenia zażalenia.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.
- 3) Parlament Europejski pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez CI.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 9.3.2013, s. 29.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. – Ohrgaard przeciwko Komisji

(Sprawa F-151/12) ⁽¹⁾

(Służba Publiczna — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Warunek posiadania miejsca zamieszkania zawarty w art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Wykonywanie obowiązków na rzecz organizacji międzynarodowej — Pojęcie — Odbycie pięciomiesięcznego stażu w Komisji — Wylączenie)

(2014/C 223/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jakob Ohrgaard (Frederiksberg, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis, É. Marchal, D. de Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i V. Joris, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmownej w sprawie przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność odmownej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 marca 2012 r. w sprawie przyznania J. Ohrgaardowi dodatku zagranicznego, zmienionej w drodze decyzji z dnia 31 sierpnia 2012 r. oddalającej zażalenie.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez J. Ohrgaarda.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013, s. 26.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 14 stycznia 2014 r. – Lebedef przeciwko Komisji

(Sprawa F-60/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Zapis nieobecności z powodu choroby — Nieobecność nieusprawiedliwiona — Zrealizowane przez organ powołujący odliczenie z corocznego urlopy wypoczynkowego — Złożenie wniosku za pośrednictwem wiadomości elektronicznej — Wiedza zainteresowanego o istnieniu decyzji — Zaniechanie otwarcia wiadomości elektronicznej i zapoznania się, za pośrednictwem kliknięcia na hiperlink, z treścią decyzji — Dopuszczalność — Terminy — Ustalenie daty, począwszy od której zainteresowany mógł zapoznać się z treścią decyzji)

(2014/C 223/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel(-e): adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku złożonego przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, dotyczącego skorygowania zapisów jego nieobecności z powodu choroby w aplikacji SysPer2.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) G. Lebedef ponosi własne koszty oraz pokrywa koszty poniesione przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013, s. 29.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL